

Το Βιβλίο του Δανιήλ - Αριθμός Σαράντα

Παύλος

Jeff Rippenger

2024-01-04

Το πρώτο κεφάλαιο του Δανιήλ, όταν τοποθετηθεί σε αντιστοιχία με το τέταρτο κεφάλαιο του Δανιήλ, παρουσιάζει την ιστορία του πρώτου και του δευτέρου αγγέλου, από το 1798 έως το 1844. Μέσα σε εκείνη την ιστορία το βιβλίο του Δανιήλ αποσφραγίστηκε, και το τμήμα που αποσφραγίστηκε ήταν τα κεφάλαια επτά, οκτώ και εννέα. «Γραμμή επί γραμμής», τα κεφάλαια ένα, τέσσερα, και έπειτα επτά έως εννέα, απεικονίζουν την ιστορία του Μιλλεριτικού κινήματος του πρώτου αγγέλου.

Κατά τη διάρκεια εκείνης της ιστορίας (1798 έως 1844), εδραιώθηκαν οι θεμελιώδεις αλήθειες του Αντβεντισμού, και οι αλήθειες εκείνες τελικώς απεικονίστηκαν επί του πρωτοπόρου χάρτη του 1843. Η εικόνα του Ναβουχοδονόσορος στο δεύτερο κεφάλαιο του Δανιήλ βρίσκεται στον χάρτη. Τα οράματα του Δανιήλ επτά και οκτώ βρίσκονται στον χάρτη. «Το καθημερινόν» του ογδόου κεφαλαίου απεικονίζεται, καθώς και οι «επτά καιροί» του Λευιτικού είκοσι έξι. Τα τρία Ουαί του Ισλάμ, όπως παρουσιάζονται στο ένατο κεφάλαιο της Αποκαλύψεως, είναι εκεί. Ο Θεός προειδοποίησε επανειλημμένως ότι εκείνες οι θεμελιώδεις αλήθειες θα προσβάλλονταν.

«Εκείνοι που στέκονται ως φύλακες του Θεού επάνω στα τείχη της Σιών ας είναι άνδρες ικανοί να διακρίνουν τους κινδύνους πριν από τον λαό,—άνδρες που μπορούν να ξεχωρίζουν μεταξύ αλήθειας και πλάνης, δικαιοσύνης και αδικίας.

«Η προειδοποίηση έχει δοθεί: Δεν πρέπει να επιτραπεί να εισέλθει τίποτε που θα διαταράξει το θεμέλιο της πίστεως επάνω στο οποίο οικοδομούμε από τότε που το μήνυμα ήλθε το 1842, το 1843 και το 1844. Ήμουν μέσα σε αυτό το μήνυμα, και από τότε στέκομαι ενώπιον του κόσμου, πιστή στο φως που ο Θεός μάς έχει δώσει. Δεν προτιθέμεθα να αποσύρουμε τα πόδια μας από την εξέδρα επάνω στην οποία τοποθετήθηκαν, καθώς ημέρα με την ημέρα εκζητούσαμε τον Κύριο με ένθερμη προσευχή, ζητώντας φως. Νομίζετε ότι θα μπορούσα να απαρνηθώ το φως που ο Θεός μου έχει δώσει; Πρέπει να είναι ως ο Βράχος των Αιώνων. Αυτό με καθοδηγεί από τότε που μου δόθηκε.» Review and Herald, 14 Απριλίου 1903.

Το έργο του ανθρώπου με τη βούρτσα της ακαθαρσίας, το οποίο πρόκειται να επιτελεσθεί με τη συμμετοχή του λαού του Θεού των εσχάτων ημερών, παριστάνεται επίσης από τον Ησαΐα, όταν προσδιορίζει τον λαό των εσχάτων ημερών και το έργο που καλούνται να επιτελέσουν, διότι τα θεμέλια ήσαν προορισμένα να θαφθούν κάτω από την πλάνη προτού φθάσουν οι έσχατες ημέρες.

Και εκείνοι που θα προέλθουν από σένα θα ανοικοδομήσουν τα αρχαία ερείπια· εσύ θα ανυψώσεις τα θεμέλια πολλών γενεών· και θα ονομασθείς, Ο επισκευαστής του ρήγματος, Ο αποκαταστάτης των οδών προς κατοίκηση. Ησαΐας 58:12.

Οι «παλαιοί έρημοι τόποι» αναφέρονται στις δογματικές αλήθειες που συνδέονται με τις δύο ερημωτικές δυνάμεις, του παγανισμού και του παπισμού. Το ότι τις δύο ερημωτικές δυνάμεις του

παγανισμού ακολουθεί ο παπισμός, αυτό χρησιμοποίησε ο William Miller ως πλαίσιο για κάθε προφητεία που παρουσίασε.

Και θέλουσιν οικοδομήσει τὰς παλαιὰς ἐρημώσεις, θέλουσιν ἀνορθώσει τὰς προτέρας ἐρημώσεις, καὶ θέλουσιν ἀνοικοδομήσει τὰς πόλεις τὰς ἠρημωμένας, τὰς ἐρημώσεις πολλῶν γενεῶν. Ἡσαΐας 61:4.

Ἡ δομὴ τῆς προφητείας, ἡ οποία παρουσιάζεται ως τὸ πλαίσιο, εἶναι ἡ ἱστορία καὶ ἡ σχέση ἐκείνων τῶν δύο δυνάμεων. Τὸ να ἀποκατασταθῶν «αὶ τρίβοι εἰς κατοίκησιν» εἶναι ἡ ἀποκατάσταση τοῦ πλαισίου τοῦ Μίλλερ, τὸ οποίο παριστάνετο στὸ ὄνειρό του διὰ τοῦ ἔργου τοῦ ἀνθρώπου με τὴ βούρτσα τοῦ χόματος. Ὁ Ἡσαΐας χρησιμοποίησε τὴν ἀπεικόνιση τῆς ἱστορίας τοῦ Ἑσδρα καὶ ἐκείνων που ἐπέστρεψαν ἀπὸ τὴ Βαβυλώνα καὶ ἐπισκεύασαν τὴν Ἱερουσαλήμ, γιὰ νὰ προσδιορίσει τὴν ἀποκατάσταση τῶν πρώτων ἐρημώσεων.

Ἀπὸ τῶν ἡμερῶν τῶν πατέρων ἡμῶν ἕως τῆς ἡμέρας ταύτης εὐρισκόμεθα ἐν μεγάλῃ παραβάσει· καὶ διὰ τὰς ἀνομίας ἡμῶν παρεδόθημεν ἡμεῖς, οἱ βασιλεῖς ἡμῶν καὶ οἱ ἱερεῖς ἡμῶν εἰς τὴν χεῖρα τῶν βασιλέων τῶν χωρῶν, εἰς ῥομφαίαν, εἰς αἰχμαλωσίαν, εἰς διαρπαγὴν καὶ εἰς αἰσχύνῃν προσώπου, καθὼς εἶναι τὴν ἡμέραν ταύτην. Καὶ τώρα, πρὸς ὀλίγον καιρὸν, ἐδείχθη χάρις παρὰ Κυρίου τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ὥστε νὰ ἀφήσῃ εἰς ἡμᾶς ὑπόλειμμα διαφυγῆς καὶ νὰ δώσῃ εἰς ἡμᾶς ἴλον ἐν τῷ ἀγίῳ τόπῳ αὐτοῦ, διὰ νὰ φωτίσῃ ὁ Θεὸς ἡμῶν τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡμῶν καὶ νὰ δώσῃ εἰς ἡμᾶς ὀλίγην ἀναζωογόνησιν ἐν τῇ δουλείᾳ ἡμῶν. Διότι ἡμεῖς δούλοι· ὁμοῦς ὁ Θεὸς ἡμῶν δὲν ἐγκατέλιπεν ἡμᾶς ἐν τῇ δουλείᾳ ἡμῶν, ἀλλὰ ἐξέτεινεν ἔλεος πρὸς ἡμᾶς ἐνώπιον τῶν βασιλέων τῆς Περσίας, διὰ νὰ δώσῃ εἰς ἡμᾶς ἀναζωογόνησιν, νὰ ἀνορθώσῃ τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ ἡμῶν καὶ νὰ ἐπισκεύασῃ τὰ ερείπια αὐτοῦ, καὶ νὰ δώσῃ εἰς ἡμᾶς τείχος ἐν Ἰούδα καὶ ἐν Ἱερουσαλήμ. Ἑσδρας 9:7-9.

Ὁ Ἑσδρας καὶ ἐκεῖνοι που ἐπισκεύασαν τὴν Ἱερουσαλήμ ἀντιπροσωπεύουν τὸ «υπόλοιπο», τὸ οποίο εἶναι οἱ ἀποκαταστάτες τῶν ὁδῶν γιὰ κατοίκησιν· καὶ εἶναι ἐκεῖνοι που ἐπιτελοῦν τὸ ἔργο στὸ πλαίσιο τῆς προσευχῆς τοῦ εικοστοῦ ἔκτου κεφαλαίου τοῦ Λευιτικοῦ, στὴν οποία ἀναφέρεται ὁ Ἑσδρας λέγοντας ὅτι «ἀπὸ τῶν ἡμερῶν τῶν πατέρων ἡμῶν εἴμεθα ἐν μεγάλῃ παραβάσει ἕως τῆς ἡμέρας ταύτης· καὶ διὰ τὰς ἀνομίας ἡμῶν παρεδόθημεν ἡμεῖς, οἱ βασιλεῖς ἡμῶν καὶ οἱ ἱερεῖς ἡμῶν, εἰς χεῖρα βασιλέων τῶν χωρῶν, εἰς ῥομφαίαν, εἰς αἰχμαλωσίαν, εἰς διαρπαγὴν καὶ εἰς αἰσχύνῃν προσώπου». Ἡ «ἡμέρα» στὴν οποία ἀναφέρεται εἶναι ἡ «ἡμέρα» κατὰ τὴν οποία τὸ «υπόλοιπο» τῶν ἐσχάτων ἡμερῶν ἀποκαθιστᾶ τὶς ὁδοὺς γιὰ κατοίκησιν.

Τὸ υπόλοιπο τοῦ Ἑσδρα εἶναι οἱ δύο μάρτυρες που ἀνασταίνονται στὸ τέλος τῶν τρεισήμισι ἡμερῶν καὶ ἐκπληρώνουν τὴν προσευχὴ τοῦ Λευιτικοῦ εἴκοσι ἕξι, ὅπως ἀπεικονίζεται ἀπὸ τὸν Δανιὴλ στὸ ἕνατο κεφάλαιο. Ὄταν ὁ Ἑσδρας καὶ οἱ συνεργοὶ του ἐπέστρεψαν ἀπὸ τὴν ἐξορία καὶ ἀνοικοδόμησαν τὴν Ἱερουσαλήμ, προεικόνισαν τὸ ἔργο τῆς ἀποκαταστάσεως τῶν κοσμημάτων τοῦ Μίλλερ, τὸ οποίο εἶναι τὸ ἔργο τῆς ἀποκαταστάσεως τῶν θεμελιωδῶν ἀληθειῶν τοῦ Μίλλερ. Γιὰ τὸν λόγο αὐτό, ἡ κατανόηση τοῦ πλαισίου τοῦ ἔργου τοῦ Μίλλερ εἶναι οὐσιώδης.

«Οἱ ἀπόστολοι οἰκοδόμησαν ἐπάνω σε ἀσφαλὲς θεμέλιο, δηλαδὴ στὸν Βράχο τῶν Αἰώνων. Σ' αὐτὸ τὸ θεμέλιο ἔφεραν τοὺς λίθους που ἐξόρυξαν ἀπὸ τὸν κόσμον. Οἱ οἰκοδόμοι δὲν ἐργάστηκαν χωρὶς ἐμπόδια. Τὸ ἔργο τοὺς κατέστη ἐξαιρετικὰ δύσκολο ἐξαιτίας τῆς

αντιστάσεως των εχθρών του Χριστού. Έπρεπε να αγωνισθούν εναντίον της μισαλλοδοξίας, της προκαταλήψεως και του μίσους εκείνων που οικοδομούσαν επάνω σε ψευδές θεμέλιο. Πολλοί από εκείνους που εργάζονταν ως οικοδόμοι της εκκλησίας θα μπορούσαν να παρομοιασθούν με τους οικοδόμους του τείχους στις ημέρες του Νεεμία, για τους οποίους είναι γραμμένο: “Οι οικοδομούντες επί του τείχους, και οι βαστάζοντες φορτία, μετά των φορτωνόντων, έκαστος με το ένα από τα χέρια αυτού εργαζόταν στο έργο, και με το άλλο χέρι εκρατούσε όπλο.” Νεεμίας 4:17.» Πράξεις των Αποστόλων, 596.

Και στα δύο χωρία του Ησαΐα, το έργο είναι να ανορθωθούν τα θεμέλια και οι ερημώσεις πολλών γενεών. Ο Ησαΐας προσδιορίζει ένα πνευματικό έργο, το οποίο προεικονίσθηκε από το κυριολεκτικό έργο. Τα θεμέλια έπρεπε να διαφυλαχθούν, αλλά αντί τούτου τελικώς καλύφθηκαν ολοσχερώς από ένα ψευδές θεμέλιο από κίβδηλους πολύτιμους λίθους. Εκείνοι τους οποίους προσδιορίζει ο Ησαΐας αποκαθιστούν τις θεμελιώδεις αλήθειες των Μιλλεριτών, όχι κυριολεκτικά τούβλα και λίθους. Το σύμβολο αυτών των αληθειών είναι το πλαίσιο του Μίλλερ περί των δύο ερημωτικών δυνάμεων, οι οποίες καταπάτησαν το αγιαστήριο και το στράτευμα επί «επτά καιρούς».

Αυτό το έργο της αποκαταστάσεως παριστάνεται ως η ανόρθωση «των θεμελίων» και «των ερημώσεων πολλών γενεών» και αντιπροσωπεύει το προφητικό έργο της αποκαταστάσεως των θεμελιωδών αληθειών μέσω της μεθοδολογίας που φέρει προφητική γραμμή επί προφητική γραμμή, εδώ ολίγον και εκεί ολίγον. Το έργο της επανιδρύσεως των θεμελίων και των ερημώσεων είναι το έργο της παρουσιάσεως και υπερασπίσεως των πρωτοτύπων αληθειών που παριστάνονται στους πρωτοποριακούς χάρτες του 1843 και του 1850, οι οποίοι είναι οι δύο πλάκες του Αββακούμ, κεφάλαιο δεύτερο. Και το έργο επιτελείται με τη μεθοδολογία της όψιμης βροχής, «γραμμή επί γραμμή». Είναι το έργο της επιστροφής στις αρχαίες οδούς του Ιερεμία, μέσα στη διαμάχη με εκείνους που επιθυμούν να υποστηρίξουν ένα πλαστό θεμέλιο, όπως παριστάνεται από τους ψευδείς πολύτιμους λίθους στο όνειρο του Μίλλερ.

«Ο εχθρός επιδιώκει να αποσπάσει τη διάνοια των αδελφών και αδελφών μας από το έργο της προετοιμασίας ενός λαού για να σταθεί κατά τις έσχατες αυτές ημέρες. Οι σοφιστείες του είναι σχεδιασμένες να απομακρύνουν τις διάνοιες από τους κινδύνους και τα καθήκοντα της παρούσας ώρας. Θεωρούν ως μηδέν το φως που ο Χριστός ήλθε από τον ουρανό να δώσει στον Ιωάννη για τον λαό Του. Διδάσκουν ότι οι σκηνές που βρίσκονται ακριβώς εμπρός μας δεν είναι αρκετά σημαντικές ώστε να τύχουν ιδιαίτερης προσοχής. Καθιστούν άνευ ισχύος την αλήθεια της ουράνιας προελεύσεως και στερούν από τον λαό του Θεού την παρελθούσα πείρα του, δίνοντάς του αντ’ αυτής μια ψευδή επιστήμη.

«Οὕτω λέγει Κύριος: Στήτε επί των οδών και ιδέτε, και ερωτήσατε περί των αρχαίων τριβών, πού είναι η αγαθή οδός, και περιπατήσατε εν αυτή.» Ιερεμίας 6:16.

«Ας μη ζητήσει κανείς να αποσπάσει τα θεμέλια της πίστεώς μας — τα θεμέλια που τέθηκαν κατά την αρχή του έργου μας με προσευχητική μελέτη του λόγου και με αποκάλυψη. Επάνω σε αυτά τα θεμέλια οικοδομούμε κατά τα τελευταία πενήντα έτη. Οι άνθρωποι μπορεί να νομίζουν ότι έχουν βρει νέα οδό και ότι μπορούν να θέσουν ισχυρότερο θεμέλιο από εκείνο που έχει θεθεί. Αλλά αυτό είναι μεγάλη πλάνη. Διότι θεμέλιο άλλο ουδείς δύναται να θέσει

παρά εκείνο που έχει τεθεί. »

«Κατά το παρελθόν πολλοί επιχειρήσαν την οικοδόμηση μιας νέας πίστεως, τη θεμελίωση νέων αρχών. Αλλά πόσο καιρό έμεινε όρθιο το οικοδόμημά τους; Σύντομα κατέρρευσε, διότι δεν ήταν θεμελιωμένο επάνω στον Βράχο.»

«Δεν έπρεπε οι πρώτοι μαθητές να αντιμετωπίσουν τα λόγια των ανθρώπων; Δεν έπρεπε να ακούσουν ψευδείς θεωρίες και κατόπιν, αφού έπραξαν τα πάντα, να σταθούν σταθεροί, λέγοντας: “Θεμέλιον άλλον ουδείς δύναται να θέσει παρά το τεθέν”. Α΄ Κορινθίους 3:11.»

«Πρέπει, λοιπόν, να κρατούμε σταθερή μέχρι τέλους την αρχή της πεποιθήσεώς μας. Λόγοι δύναμης έχουν αποσταλεί από τον Θεό και από τον Χριστό προς αυτόν τον λαό, οδηγώντας τον έξω από τον κόσμο, σημείο προς σημείο, στο καθαρό φως της παρούσας αλήθειας. Με χείλη αγγιγμένα από άγιο πυρ, οι δούλοι του Θεού έχουν διακηρύξει το μήνυμα. Η θεία ρήση έχει θέσει τη σφραγίδα της στη γνησιότητα της αλήθειας που διακηρύχθηκε.» Testimonies, τόμος 8, σ. 296, 297.

Το «έργο της προετοιμασίας ενός λαού ώστε να σταθεί κατά τις έσχατες ημέρες» είναι το έργο που συνδέεται με τις δύο προφητείες του Ιεζεκιήλ στο τριακοστό έβδομο κεφάλαιο. Ένα μήνυμα μεταδίδεται από τη φωνή του Ησαΐα εν τη ερήμω, και το πρώτο μήνυμα του Ιεζεκιήλ συνάγει εκείνους που είχαν παραμείνει νεκροί επί τρεισήμισι ημέρες στην πλατεία της πόλεως των Σοδόμων και της Αιγύπτου. Έπειτα αναγνωρίζουν ότι είχαν βρεθεί στον χρόνο της καθυστέρησης του Ματθαίου στην παραβολή των δέκα παρθένων. Κατόπιν ακούν την κλήση που δόθηκε στον Ιερεμία να διαχωρίσει το πολύτιμο από το ευτελές, εάν επιθυμούν να επιστρέψουν. Αναγνωρίζουν επίσης ότι η προσευχή του Δανιήλ στο ένατο κεφάλαιο αποτελεί παρούσα αλήθεια. Επομένως, εάν και όταν επιλέξουν να επιστρέψουν, αποδεχόμενοι και εκπληρώνοντας τους όρους του ευαγγελίου, τότε λαμβάνουν το δεύτερο μήνυμα του Ιεζεκιήλ και στέκονται επί των ποδών τους, ένα μέγα στράτευμα.

Το «έργο της προετοιμασίας ενός λαού ώστε να σταθεί κατά τις έσχατες ημέρες» επιτελείται μέσω της μεθοδολογίας της όψιμης βροχής, του «γραμμή επί γραμμής». Το έργο αυτό περιλαμβάνει ένα έργο αποκαταστάσεως των Μιλλεριτικών αληθειών που παριστάνονται στους πρωτοποριακούς πίνακες του 1843 και του 1850. Οι δύο αυτοί πίνακες είναι οι δύο πλάκες του Αββακούμ και πρέπει να τοποθετηθούν η μία επάνω στην άλλη (γραμμή επί γραμμής), και με τον τρόπο αυτό οι δύο πίνακες παριστάνουν τις θεμελιώδεις αλήθειες που πρόκειται να αποκατασταθούν κατά τις έσχατες ημέρες από τον άνθρωπο με τη βούρτσα της σκόνης.

Όταν τεθούν μαζί, γραμμή επί γραμμής, προσδιορίζουν το σφάλμα στον πίνακα του 1843, το οποίο κατόπιν διορθώθηκε στον πίνακα του 1850. Όταν θεωρηθούν ως ένας πίνακας (γραμμή επί γραμμής), τότε απεικονίζουν τόσο την εμπειρία του λαού του Θεού όσο και την κεκρυμμένη ιστορία των επτά βροντών, διότι μαζί παρουσιάζουν την πρώτη απογοήτευση, τον χρόνο της αναμονής, την Κραυγή του Μεσονυκτίου, και την 22α Οκτωβρίου 1844, και τη μεγάλη απογοήτευση.

Είναι η πρώτη απογοήτευση, η Κραυγή του Μεσονυκτίου και η μεγάλη απογοήτευση που αποτελούν την κεκρυμμένη ιστορία των επτά βροντών. Αυτή είναι η δομή της αλήθειας, διότι η

αλήθεια βασίζεται στο ότι το πρώτο και το τελευταίο γράμμα της εβραϊκής λέξεως «αλήθεια» είναι τα ίδια, όπως ίδιες είναι και η πρώτη και η τελευταία απογοήτευση εκείνης της ιστορίας. Το μεσαίο και δέκατο τρίτο γράμμα είναι σύμβολο της ανταρσίας, όπως εκπροσωπείται από εκείνους που απορρίπτουν το μήνυμα της Κραυγής του Μεσονυκτίου. Τα δύο διαγράμματα, όταν συναχθούν μαζί, παρέχουν δύο μάρτυρες για τις προφητικές αλήθειες των Μιλλεριτών, οι οποίες πρόκειται να αποκατασταθούν από τον άνθρωπο με τη βούρτσα της σκόνης, αλλά επίσης προσδιορίζουν την εμπειρία που προτυπώνει την εμπειρία των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων.

Εκείνοι που εκλήθησαν να είναι το σημείον (οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες) αντιμετώπισαν την πρώτη τους απογοήτευση στις 18 Ιουλίου 2020, και έπειτα, τον Ιούλιο του 2023, τους παρουσιάστηκε ένα μήνυμα από φωνή βοώντος ἐν τῇ ἐρήμῳ. Η φωνή τούς εκάλυσε να επιστρέψουν.

Εἶναι σ' αὐτὸ τοῦτο τὸ σημεῖο τῆς κεκρυμμένης ἱστορίας τῶν ἑπτὰ βροντῶν ποὺ θὰ φανερωθεῖ ἡ ἀποστασία, διότι τὸ ἐπόμενο waymark εἶναι ὅταν ὁ ἄνδρας μὲ τὴ βούρτσα γιὰ τὴ σκόνη συνάγει τοὺς πολυτίμους λίθους καὶ τοὺς ρίπτει μέσα στὴ λάρνακα. Τότε αὐτοὶ λάμπουν δέκα φορές λαμπρότερα. Σ' ἐκεῖνο τὸ σημεῖο ὁ Miller ἐγείρεται. Ὅταν αἱ παρθένοι (Miller) ἐγείρωνται, εἶναι πλέον πολὺ ἀργά. Ἡ ἀποκατάστασις τῶν ἐρημώσεων πολλῶν γενεῶν εἶναι ἔργον στὸ ὅποιον οἱ δύο μάρτυρες πρέπει νὰ συμμετάσχουν. Αὐτὸ τὸ ἔργο ἐκτελεῖται τώρα.

Το προφητικό πλαίσιο του William Miller, όπως παριστάνεται από το ὄραμα του ποταμού Ουλαί, στα ἔβδομο, ὄγδοο και ἑνάτο κεφάλαια του Δανιήλ, ἦταν οἱ δύο ερημωτικές δυνάμεις, ο παγανισμός και ο παπισμός· και το πλαίσιο για το Future for America εἶναι ο παγανισμός (ο δράκων), ακολουθούμενος ἀπὸ τον παπισμό (το θηρίο) και τον αποστάτη Προτεσταντισμό (ο ψευδοπροφήτης). Το κλειδί που θεμελιώνει ἀμφότερα τα πλαίσια εἶναι τα συγγράμματα του ἀποστόλου Παύλου. Ο ἀπόστολος Παῦλος ἦταν ἡ προφητική φωνή που συνέδεσε τον ἀρχαῖο Ἰσραὴλ με τον πνευματικὸ Ἰσραὴλ. Πριν ἀπὸ τὴ μεταστροφή του, τὸ ὄνομα του Παύλου ἦταν Σαούλ, που σημαίνει «εκλεγμένος» ἢ «τεθειμένος προς τοῦτο».

Ο Παῦλος ἐξελέγη (επελέγη) για να εἶναι ο ἀπόστολος προς τα ἔθνη, και ἐξελέγη, μεταξύ ἄλλων, λόγω τῆς κατανόησής του τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Ἐχοντας συγγράψει τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς Καινῆς Διαθήκης, δεν ὑπάρχει ἄλλος ἀπὸ τους συγγραφείς τῆς Καινῆς Διαθήκης που να κατεῖχε τὴν κατανόηση τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ὡς ο Παῦλος. Ἐξελέγη να ἠγηθεῖ στην παρουσίαση του ευαγγελίου προς τα ἔθνη, ἀλλὰ ἐξελέγη ἐπίσης για να θεμελιώσει τὴ σχέση των προφητικῶν ἱστοριῶν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης με τὴν προφητικὴ ἱστορία που ἀκολούθησε τὴ χρονικὴ περίοδο του σταυροῦ. Χωρὶς τὴ μαρτυρία του Παύλου, ἡ προφητικὴ κατανόηση των Μιλλεριτῶν, καθὼς και ἐκείνη του Future for America, θα ἦταν ἀνύπαρκτη. Μέσα στην ἴδια ἀκριβῶς ἱστορία ὅπου ο κατὰ γράμμα Ἰσραὴλ ἀποπέμφθηκε ὡς ο ἐκλεκτός λαός του Θεοῦ, ο Παῦλος ἐξελέγη για να καταδείξει ὅτι ο ἀρχαῖος ἐκεῖνος Ἰσραὴλ, μολοντί τότε εἶχε ἀποχωριθεῖ ἀπὸ τον Θεό, ἦταν τὸ σύμβολο τῆς προφητικῆς ἱστορίας του πνευματικῶν Ἰσραὴλ. Οἱ ἀναγκαῖοι προφητικοὶ κανόνες για τα κινήματα του πρώτου και του τρίτου ἀγγέλου βασίζονται πρωτίστως στα συγγράμματα του ἀποστόλου Παύλου.

Δι' αυτόν τον λόγο, θα εξετάσουμε ορισμένες από τις προφητικές αρχές που επισημαίνει ο Παύλος, οι οποίες επηρέασαν το μήνυμα των Μιλλεριτών, το οποίο τοποθετήθηκε εντός του πλαισίου δύο δυνάμεων ερημώσεως, και, πράττοντας τούτο, θα εξετάσουμε επίσης πώς οι αρχές αυτές επιδρούν επί του πλαισίου τριών δυνάμεων ερημώσεως.

Διότι δεν θέλω να αγνοείτε, αδελφοί, ότι όλοι οι πατέρες μας ήσαν υπό την νεφέλην, και όλοι διήλθαν διά της θαλάσσης· και όλοι εις τον Μωυσήν εβαπτίσθησαν εν τη νεφέλη και εν τη θαλάσση· και όλοι έφαγαν την αυτήν πνευματικήν βρώσιν· και όλοι έπιον το αυτό πνευματικόν πόμα· διότι έπιον από πνευματικήν πέτραν, η οποία ηκολούθει αυτούς· και η πέτρα ήτο ο Χριστός. Αλλ' ο Θεός δεν ευηρεστήθη εις τους πλειοτέρους εξ αυτών· διότι κατεστρώθησαν εν τη ερήμω. Ταύτα δε έγιναν παραδείγματα διά ημάς, ώστε να μη επιθυμώμεν κακά, καθώς και εκείνοι επεθύμησαν. Μηδέ γίνεσθε ειδωλόλατραι, καθώς τινές εξ αυτών· καθώς είναι γεγραμμένον· «Εκάθισεν ο λαός διά να φάγη και να πίνη, και εσηκώθησαν διά να παίζωσι». Μηδέ ας πορνεύωμεν, καθώς τινές εξ αυτών επόρνευσαν, και έπεσαν εν μία ημέρα είκοσι τρεις χιλιάδες. Μηδέ ας πειράζωμεν τον Χριστόν, καθώς και τινές εξ αυτών επείρασαν, και απωλέσθησαν υπό των όφρων. Μηδέ γογγύζετε, καθώς και τινές εξ αυτών εγόγγυσαν, και απωλέσθησαν υπό του εξολοθρευτού. Όλα δε ταύτα συνέβαιναν εις εκείνους ως παραδείγματα, και εγράφησαν προς νουθεσίαν ημών, εις τους οποίους έφθασαν τα τέλη των αιώνων. Α' Κορινθίους 10:1–10.

Μέσα σε δέκα σύντομους στίχους, ο Παύλος επισημαίνει ότι η τελετή του βαπτίσματος προτυπώθηκε κατά τη διάβαση της Ερυθράς Θαλάσσης, ότι ο Βράχος που ακολουθούσε τον αρχαίο Ισραήλ ήταν «πνευματικός Βράχος» και ότι αυτός ήταν ο Χριστός. Επισημαίνει ότι ο αρχαίος Ισραήλ ήταν το παράδειγμα για όσους ζουν στις έσχατες ημέρες. Το χωρίο αυτό αποτελεί προειδοποίηση, και είναι επίσης σημείο αντιλογίας μεταξύ εκείνων που υποστηρίζουν την αλήθεια και εκείνων που αντιτίθενται στην αλήθεια. Οι Αντβεντιστές θεολόγοι διδάσκουν ότι ο Παύλος απλώς επισήμαινε πως οι ιστορίες του αρχαίου Ισραήλ απεικόνιζαν ηθικά διδάγματα τα οποία έπρεπε να κατανοηθούν από όσους ζουν στις έσχατες ημέρες, αλλά επιμένουν ότι ο Παύλος δεν υποδείκνυε πως οι ιστορίες του κατά γράμμα Ισραήλ επρόκειτο πράγματι να επαναληφθούν από τον πνευματικό Ισραήλ. Η Αδελφή Ουάιτ χρησιμοποιεί συχνά αυτό το χωρίο για να επιβεβαιώσει ακριβώς τι εννοούσε ο Παύλος.

«Καθένας από τους αρχαίους προφήτες μίλησε λιγότερο για τον δικό τους καιρό παρά για τον δικό μας, ώστε η προφητεία τους να ισχύει για εμάς. “Ταύτα δε πάντα συνέβαινον εις εκείνους ως παραδείγματα· και εγράφησαν προς νουθεσίαν ημών, εις τους οποίους τα τέλη των αιώνων κατήντησαν.” 1 Κορινθίους 10:11. “Εις τους οποίους απεκαλύφθη ότι ουχί δι' εαυτούς, αλλά δι' ημάς υπηρέτουν ταύτα, τα οποία τώρα ανηγγέλησαν εις εσάς διά των κηρυζάντων το ευαγγέλιον εις εσάς εν Πνεύματι Αγίω αποσταλέντι απ' ουρανού· εις τα οποία επιθυμούσιν άγγελιοι να παρακύψωσι.” 1 Πέτρου 1:12....»

«Η Βίβλος έχει συσσωρεύσει και συγκεντρώσει μαζί τους θησαυρούς της για αυτή την τελευταία γενεά. Όλα τα μεγάλα γεγονότα και οι επίσημες πράξεις της ιστορίας της Παλαιάς Διαθήκης υπήρξαν, και επαναλαμβάνονται, στην εκκλησία κατά αυτές τις έσχατες ημέρες.» Selected Messages, βιβλίο 3, 338, 339.

«τα μεγάλα γεγονότα και οι επίσημες πράξεις της ιστορίας της Παλαιάς Διαθήκης επαναλαμβάνονταν και επαναλαμβάνονται στην εκκλησία κατά τις έσχατες αυτές ημέρες»· έτσι συνοψίζει η Αδελφή White το νόημα του Παύλου στα εδάφια αυτά. Σε μια προσπάθεια να υπονομεύσει την ταύτιση από τον Παύλο του αρχαίου Ισραήλ ως συμβολικής απεικονίσεως της ιστορίας του κυριολεκτικού Ισραήλ, ο Σατανάς έχει επιβάλει δύο κύριες επιθέσεις εναντίον αυτής της προφητικής αρχής. Η πρώτη, την οποία ήδη ανέφερα, είναι ο ισχυρισμός ότι ο Παύλος απλώς επισήμαινε πως εκείνες οι ιστορίες παρίσταναν ηθικά διδάγματα. Αυτή η ψευδής διδασκαλία είναι μισή αλήθεια, και η μισή αλήθεια δεν είναι καθόλου αλήθεια. Είναι αλήθεια ότι τα ηθικά διδάγματα που δύνανται να εξαχθούν από την ιστορία του αρχαίου Ισραήλ είναι προς όφελος εκείνων που ζουν κατά τις έσχατες ημέρες· αλλά όταν αυτό χρησιμοποιείται για να αρνηθεί ότι οι ιστορίες εκείνες αποτελούν επίσης απεικόνιση γεγονότων που θα επαναληφθούν, τότε γίνεται μισή αλήθεια, η οποία έχει σκοπό να αρνηθεί την αλήθεια.

«Μία ευλογία ή μία κατάρα βρίσκεται τώρα ενώπιον του λαού του Θεού—ευλογία, εάν εξέλθουν από τον κόσμο και αποχωρισθούν, και περιπατήσουν στην οδό της ταπεινής υπακοής· και κατάρα, εάν ενωθούν με τους ειδωλολάτρες, οι οποίοι καταπατούν τις υψηλές αξιώσεις του ουρανού. Οι αμαρτίες και οι ανομίες του επαναστατημένου Ισραήλ έχουν καταγραφεί και η εικόνα τίθεται ενώπιόν μας ως προειδοποίηση ότι, εάν μιμηθούμε το παράδειγμά τους στην παράβαση και απομακρυνθούμε από τον Θεό, θα πέσουμε εξίσου βέβαια όπως έπεσαν εκείνοι. «Ταῦτα δὲ πάντα συνέβαινον εἰς ἐκείνους παραδείγματα· καὶ ἐγράφησαν πρὸς νουθεσίαν ἡμῶν, εἰς οὓς τὰ τέλη τῶν αἰώνων κατήντησαν.» Testimonies, τόμος 1, 609.»

Η μία αλήθεια δεν πρέπει να χρησιμοποιείται για να αρνείται μια άλλη αλήθεια, διότι όταν συμβαίνει αυτό, μετατρέπει την αλήθεια του Θεού σε ψεύδος.

«Ένα ρητό του Σωτήρος δεν πρέπει να χρησιμοποιείται για να αναιρεί ένα άλλο.» The Great Controversy, 371.

Η διδασκαλία ότι η ιστορία του αρχαίου Ισραήλ αντιπροσωπεύει μόνον ηθικά διδάγματα χρησιμοποιείται συχνά από Αντβεντιστές θεολόγους για να καταστρέψει τον προφητικό Λόγο του Θεού, και αποτελεί μία από τις μισές αλήθειες που περιλαμβάνονται στο παρασκεύασμα μύθων το οποίο ετοιμάζεται για να εξαπατηθεί ο λαός του Θεού ώστε να δεχθεί ένα ψεύδος, και το ψεύδος που δέχονται προσδιορίζεται στα γραπτά του αποστόλου Παύλου.

Η άλλη κύρια επίθεση κατά της αρχής ότι η ιστορία του αρχαίου Ισραήλ απεικονίζει την ιστορία του σύγχρονου Ισραήλ επινοήθηκε από τους Ιησουίτες κατά την περίοδο της Αντιμεταρρύθμισης και συνίσταται στο ότι συμφωνεί με την ιδέα πως η ιστορία του αρχαίου Ισραήλ επαναλαμβάνεται. Το ιησουϊτικό ψεύδος είναι ότι η ιστορία επαναλαμβάνεται κυριολεκτικά, όχι πνευματικά. Το ψεύδος αυτό επινοήθηκε ως μέσο για να αποτραπεί η κατανόηση ότι ο πάπας της Ρώμης είναι ο αντίχριστος της βιβλικής προφητείας, διότι η διδασκαλία αυτή συγκατατίθεται στην αλήθεια ότι υπάρχει ένας αντίχριστος κατά τις έσχατες ημέρες, αλλά υποστηρίζει ότι ο αντίχριστος αντιπροσωπεύεται από μια κυριολεκτική δύναμη και όχι από μια πνευματική δύναμη. Η πόρνη της Αποκαλύψεως δεκαεπτά, η οποία έχει γραμμένο στο μέτωπό της το μυστήριο, Βαβυλών, τότε θα ήταν μια πόρνη που αναδύεται στη κυριολεκτική γη της Βαβυλώνας, η οποία σήμερα είναι το

Ιράκ.

«Εκείνοι που συγχέονται στην κατανόησή τους του λόγου, που αδυνατούν να διακρίνουν τη σημασία του αντιχρίστου, ασφαλώς θα τοποθετήσουν τον εαυτό τους στο πλευρό του αντιχρίστου.» Kress Collection, 105.

Ο πάπας είναι ένα κυριολεκτικό πρόσωπο, που αντιπροσωπεύει μια κυριολεκτική εξουσία (την Καθολική Εκκλησία), αλλά αυτός και ο οργανισμός του έχουν προφητικώς ταυτοποιηθεί διά της κυριολεκτικής Βαβυλώνας, και μπορούν να ταυτοποιηθούν ορθώς μόνον όταν το θέμα του αντιχρίστου εκτεθεί ως η πνευματική εκπλήρωση ενός κυριολεκτικού παραδείγματος. Ο Παύλος προσδιόρισε ότι ο κυριολεκτικός Ισραήλ εικονίζει τον πνευματικό Ισραήλ, αλλά δεν επρόκειτο περί νέας προφητικής αληθείας την οποία παρουσίασε, διότι η κατανόησή του στηριζόταν γενικώς στην Παλαιά Διαθήκη, και εκεί εδράζεται η μαρτυρία του.

Οὕτω λέγει Κύριος, ὁ Βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ, καὶ ὁ λυτρωτὴς αὐτοῦ, ὁ Κύριος τῶν δυνάμεων· ἐγὼ εἰμι ὁ πρῶτος, καὶ ἐγὼ εἰμι ὁ ἔσχατος· καὶ ἐκτὸς ἐμοῦ δὲν ὑπάρχει Θεός. Καὶ τίς, ὡς ἐγώ, θέλει προσκαλέσει, καὶ θέλει ἀναγγεῖλει τοῦτο, καὶ θέλει θέσει αὐτὸ εἰς τάξιν ἐνώπιόν μου, ἀφ' ἧς ἡμέρας ἐγὼ διώρισα τὸν ἀρχαῖον λαόν; Καὶ τὰ ἐπερχόμενα, καὶ ὅσα μέλλουν νὰ γείνουν, ἃς ἀναγγεῖλωσιν εἰς αὐτούς. Μὴ φοβεῖσθε, μηδὲ δειλιάτε· δὲν σοὶ τὸ εἶπα ἀπὸ τότε, καὶ τὸ ἐκήρυξα; σεῖς εἴσθε μάρτυρές μου. Ὑπάρχει Θεὸς ἐκτὸς ἐμοῦ; Ναί, δὲν ὑπάρχει ἄλλος Θεός· δὲν γνωρίζω οὐδένα. Ἡσαΐας 44:6–8.

Εἴμεθα καλεσμένοι να εἴμεθα μάρτυρες του Χριστοῦ, καθὼς υπῆρξε και ο Παύλος, ὅτι ὁ Ἄλφα και το Ωμέγα διόρισε ὄχι μόνον τον αρχαῖο Ισραήλ, αλλά και ὅλους τους αρχαίους λαούς της Βίβλου ως σύμβολα για να δείξουν «τα μέλλοντα να συμβούν» ἐπάνω σε εκείνους που ζουν στις ἐσχάτες ἡμέρες. Ο Παύλος ἦταν ειδήμων στην Παλαιά Διαθήκη, και ανεδείχθη ὥστε να αποτελέσει τον προφητικό συνδετικό κρίκο μεταξύ της οικονομίας του κατά γράμμα και του πνευματικού Ισραήλ. Τα συγγράμματά του ἦσαν εκείνα που καθοδήγησαν ὄσους κατανόησαν την αύξηση της γνώσεως στον καιρό του τέλους, το 1798, καθὼς και το 1989.

Η αρχαία κυριολεκτική Βαβυλώνα, τα αρχαία τέκνα τῆς ἀνατολῆς, η αρχαία Αἴγυπτος, η αρχαία Ελλάδα και η αρχαία Μηδοπερσική αυτοκρατορία είναι σύμβολα πνευματικῶν δυνάμεων στο τέλος του κόσμου. Τα αρχαία σύμβολα είναι το κυριολεκτικό που προηγείται και αντιπροσωπεύει το πνευματικό που ακολουθεῖ. Ο Παύλος φθάνει ἕως του σημείου να ταυτοποιεῖ ὅτι ο κυριολεκτικός Ἀδάμ συμβόλιζε τον πνευματικό Ἀδάμ (ο οποίος είναι ο Χριστός).

Καὶ οὕτως γέγραπται· Ἐγένετο ὁ πρῶτος ἄνθρωπος, Ἀδάμ, εἰς ψυχὴν ζῶσαν· ὁ ἔσχατος Ἀδάμ εἰς πνεῦμα ζωοποιῶν. Ἄλλ' οὐ πρῶτον τὸ πνευματικόν, ἀλλὰ τὸ ψυχικόν, ἔπειτα τὸ πνευματικόν. Ὁ πρῶτος ἄνθρωπος εἶναι ἐκ γῆς, χοϊκός· ὁ δεῦτερος ἄνθρωπος εἶναι ὁ Κύριος ἐξ οὐρανοῦ. Ὅποιος εἶναι ὁ χοϊκός, τοιοῦτοι εἶναι καὶ οἱ χοϊκοί· καὶ ὅποιος εἶναι ὁ ἐπουράνιος, τοιοῦτοι εἶναι καὶ οἱ ἐπουράνιοι. Καὶ καθὼς ἐφέραμεν τὴν εἰκόνα τοῦ χοϊκοῦ, θὰ φέρωμεν καὶ τὴν εἰκόνα τοῦ ἐπουρανοῦ. Α' Κορινθίους 15:45–49.

Υπάρχουν ορισμένα πολύ βαθιά διδάγματα τα οποία ο Παύλος διδάσκει σχετικά με τον πρώτο και τον ἔσχατο Ἀδάμ, αλλά εμεῖς απλῶς επισημαίνουμε την αρχή την οποία εκθέτει πολύ καθαρά στο χωρίο, ὅταν λέγει: «δεν είναι πρῶτον το πνευματικόν, αλλά το φυσικόν, ἔπειτα δε το

πνευματικόν». Το κυριολεκτικόν, το οποίον ο Παύλος εδώ προσδιορίζει ως «φυσικόν», είναι πρώτον, και το πνευματικόν είναι έσχατον. Ο κατά σάρκα Ισραήλ ήταν πρώτος, και φυσικός, και ο πνευματικός Ισραήλ έρχεται «έπειτα».

Η κυριολεκτική Βαβυλώνα προηγείται της πνευματικής Βαβυλώνας. Το επόμενο σημαντικό σημείο που τονίζεται στα γραπτά του Παύλου είναι το χρονικό σημείο στην ιστορία κατά το οποίο πρέπει να εφαρμοστεί η μετάβαση από το κυριολεκτικό στο πνευματικό. Πρόκειται για τη χρονική περίοδο του σταυρού, κατά την οποία προσδιορίζεται η προφητική μεταβολή από το κυριολεκτικό στο πνευματικό.

Διότι πάντες είσθε υιοί του Θεού διά της πίστεως εν Χριστώ Ιησού. Διότι όσοι εβαπτίσθητε εις Χριστόν, ενεδύθητε τον Χριστόν. Δεν υπάρχει Ιουδαίος ουδέ Έλλην, δεν υπάρχει δούλος ουδέ ελεύθερος, δεν υπάρχει άρσεν και θήλυ· διότι πάντες σεις είσθε εν εν Χριστώ Ιησού. Και εάν είσθε του Χριστού, άρα είσθε σπέρμα του Αβραάμ και κληρονόμοι κατά την επαγγελίαν.
Γαλάτας 3:26–29.

Δεν έχει σημασία ποιο μπορεί να είναι το πρωτοτόκίό σας δικαίωμα· εάν και όταν αποδεχθείτε τον Χριστό, τότε γίνεστε το σπέρμα του Αβραάμ. Δεν είστε κατά γράμμα Ισραήλ· είστε πνευματικός Ισραήλ. Η μετάβαση από το κατά γράμμα στο πνευματικό ήταν ο σταυρός. Ο Παύλος διαιρεί τη ανθρωπότητα σε δύο τάξεις. Κάθε τάξη έχει τη δική της διαθήκη, καθεμιά είναι απόγονοι του Αβραάμ. Καθεμιά έχει μία πόλη που αντιπροσωπεύει την οικογένεια και τη διαθήκη της. Καθένας είναι είτε υιός του κατά γράμμα Αδάμ είτε του πνευματικού Αδάμ.

Διότι είναι γραμμένο ότι ο Αβραάμ απέκτησε δύο υιούς, τον έναν από δούλη και τον άλλον από ελευθέρα. Αλλ' εκείνος που ήταν από τη δούλη γεννήθηκε κατά σάρκα· ενώ εκείνος από την ελευθέρα διά της επαγγελίας. Τα οποία είναι αλληγορία· διότι αυτές είναι οι δύο διαθήκες· η μία από το όρος Σινά, η οποία γεννά εις δουλείαν, και αυτή είναι η Άγαρ. Διότι η Άγαρ είναι το όρος Σινά στην Αραβία και αντιστοιχεί στην Ιερουσαλήμ που υπάρχει τώρα, και είναι σε δουλεία μαζί με τα τέκνα της. Αλλά η άνω Ιερουσαλήμ είναι ελευθέρα, η οποία είναι μήτηρ πάντων ημών. Διότι είναι γραμμένο: «Ευφράνθητι, στείρα, η μη τίκτουσα· ξέσπασον και βόησον, συ που δεν ωδίνεις· διότι τα τέκνα της ερήμου είναι πολύ περισσότερα παρά της εχούσης τον άνδρα». Εμείς δε, αδελφοί, καθώς ο Ισαάκ, είμεθα τέκνα της επαγγελίας. Αλλ' όπως τότε εκείνος που γεννήθηκε κατά σάρκα κατεδίωκε εκείνον που γεννήθηκε κατά Πνεύμα, έτσι είναι και τώρα. Πλην τι λέγει η Γραφή; «Έκβαλε τη δούλη και τον υιόν αυτής· διότι ο υιός της δούλης δεν θέλει κληρονομήσει μετά του υιού της ελευθέρας». Άρα λοιπόν, αδελφοί, δεν είμεθα τέκνα της δούλης, αλλά της ελευθέρας. Γαλάτας 4:22–30.

Κατά τη χρονική περίοδο του σταυρού, τα αρχαία κυριολεκτικά έγιναν σύμβολα των σύγχρονων πνευματικών. Ο απόστολος Παύλος διευκρίνισε αυτές τις ουσιώδεις προφητικές αλήθειες, οι οποίες επέτρεψαν στον William Miller να θεμελιώσει το πλαίσιο δύο δυνάμεων ερημώσεως, επάνω στο οποίο στήριξε όλα τα προφητικά του συμπεράσματα. Το ίδιο έργο που επιτελέστηκε από τον απόστολο Παύλο είναι εκείνο που προσδιορίζει τις τρεις δυνάμεις ερημώσεως, οι οποίες αποτελούν το πλαίσιο για όλα τα προφητικά συμπεράσματα του Future for America.

Το πλαίσιο της κατανόησης του Μίλλερ περί της αυξήσεως της γνώσεως, όπως αυτή παριστάνεται από το όραμα του ποταμού Ουλαϊ στα κεφάλαια επτά, οκτώ και εννέα, βασιζόταν στην ανακάλυψή του ότι «το διαπαντός» στο βιβλίο του Δανιήλ αντιπροσώπευε την ειδωλολατρική Ρώμη. Έκανε αυτή την ανακάλυψη στη δεύτερη επιστολή του Παύλου προς τους Θεσσαλονικείς. Αυτή η κατανόηση είναι η πρωταρχική αλήθεια που προσδιορίζεται σε συνάφεια με το προφητικό «ψεύδος», το οποίο προκαλεί ισχυρή πλάνη να έλθει επάνω στους Αντβεντιστές της Εβδόμης Ημέρας κατά τις έσχατες ημέρες.

Θα συνεχίσουμε τη μελέτη μας περί της αύξησης της γνώσης, όπως αυτή παριστάνεται από το όραμα του ποταμού Ουλαϊ, στο επόμενο άρθρο, εξετάζοντας όσα διέκρινε ο Μίλλερ στην επιστολή του Παύλου.

«Εκείνος που βλέπει κάτω από την επιφάνεια, που διαβάσει τις καρδιές όλων των ανθρώπων, λέγει για εκείνους που έλαβαν μεγάλο φως: “Δεν είναι τεθλιμμένοι και κατάπληκτοι εξαιτίας της ηθικής και πνευματικής τους καταστάσεως.” Ναι, “εξέλεξαν τας οδούς αυτών, και η ψυχή αυτών ευφραίνεται εις τα βδελύγματα αυτών. Και εγώ θέλω εκλέξει τας πλάνας αυτών και θέλω επιφέρει επ’ αυτούς εκείνα τα οποία φοβούνται· διότι, ότε εκάλεσα, ουδείς απεκρίθη· ότε ελάλησα, δεν ήκουσαν· αλλ’ έπραξαν το πονηρόν ενώπιόν μου και εξέλεξαν εκείνο εις το οποίον δεν ευηρεστούμην.” “Ο Θεός θέλει πέμψει εις αυτούς ενέργειαν πλάνης, ώστε να πιστεύσωσιν εις το ψεύδος,” επειδή “δεν εδέχθησαν την αγάπην της αληθείας, διά να σωθώσιν;” “αλλ’ ηυδόκησαν εις την αδικίαν.” Ησαΐας 66:3, 4· 2 Θεσσαλονικείς 2:11, 10, 12.»

«Ο ουράνιος Διδάσκαλος ρώτησε: “Ποια ισχυρότερη πλάνη μπορεί να εξαπατήσει τον νου από την πρόφαση ότι οικοδομείτε επάνω στο ορθό θεμέλιο και ότι ο Θεός αποδέχεται τα έργα σας, ενώ στην πραγματικότητα ενεργείτε κατά πολλά σύμφωνα με την κοσμική πολιτική και αμαρτάνετε εναντίον του Ιεχωβά; Ω, πρόκειται για μεγάλη απάτη, για γοητευτική πλάνη, η οποία κυριεύει τους νούς όταν άνθρωποι που κάποτε γνώρισαν την αλήθεια εκλαμβάνουν τη μορφή της ευσέβειας ως το πνεύμα και τη δύναμή της· όταν νομίζουν ότι είναι πλούσιοι και πλουτισμένοι με αγαθά και ότι δεν έχουν ανάγκη ουδενός, ενώ στην πραγματικότητα έχουν ανάγκη των πάντων.”» Testimonies, τόμος 8, σσ. 249, 250.